

Usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 23.09.2015, sp. zn. 1 VSOL 918/2015, ECLI:CZ:VSOL:2015:1.VSOL.918.2015.1

Číslo: 49/2016

Právní věta: Má-li dlužník dluh z podnikání, je povinen již v návrhu na povolení oddlužení tvrdit skutečnosti, z nichž v souladu s ustanovením § 389 odst. 2 insolvenčního zákona vyplývá, že dluh z podnikání nebrání řešení jeho úpadku nebo hrozícího úpadku oddlužením. Jestliže dlužník, který má dluh z podnikání, v návrhu na povolení oddlužení ani k výzvě insolvenčního soudu netvrdí skutečnosti, z nichž v souladu s ustanovením § 389 odst. 2 insolvenčního zákona vyplývá, že dluh z podnikání nebrání řešení jeho úpadku nebo hrozícího úpadku oddlužením, insolvenční soud návrh na povolení oddlužení odmítne totéž platí, má-li důvod, pro který dluh z podnikání nebrání řešení dlužníkovu úpadku nebo hrozícího úpadku oddlužením, spočívat v tom, že s tím souhlasí věřitel, o jehož pohledávku jde (§ 389 odst. 2 písm. a/ insolvenčního zákona), a dlužník v návrhu na povolení oddlužení uvede, že takový souhlas nemá, nebo vyjde-li před rozhodnutím o návrhu na povolení oddlužení v řízení najevo, že věřitel, o jehož pohledávku jde, s oddlužením nesouhlasí. Postup podle § 397 odst. 1, věty druhé insolvenčního zákona je v těchto případech vyloučen.

Soud: Vrchní soud v Olomouci

Datum rozhodnutí: 23.09.2015

Spisová značka: 1 VSOL 918/2015

Číslo rozhodnutí: 49

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Insolvence, Oddlužení

Předpisy: § 389 odst. 1 písm. b) IZ
§ 389 odst. 2 písm. a) IZ

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Olomouci potvrdil usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 7. 8. 2015, sp. zn. KSBR 29 INS 15846/2015.

I. Dosavadní průběh řízení

1. Usnesením ze dne 7. 8. 2015 Krajský soud v Brně rozhodnutí soud prvního stupně uložil dlužnici podle ustanovení § 108 odst. 1, 2 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (dále jen „IZ“), aby ve lhůtě tří dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí zaplatila zálohu na náklady insolvenčního řízení ve výši 50 000 Kč. V odůvodnění uvedl, že dlužnice není ve smyslu ustanovení §

389 odst. 1 písm. b), odst. 2 písm. a) IZ osobou oprávněnou podat návrh na povolení oddlužení, neboť v návrhu netvrdila žádné skutečnosti, ze kterých by se dalo usuzovat, že dluhy vůči věřitelům, a to Okresní správě sociálního zabezpečení H., Zdravotní pojišťovně Ministerstva vnitra ČR a Generali Pojišťovna a.s., které vznikly v souvislosti s podnikatelskou činností dlužnice, nebrání řešení jejího úpadku oddlužením. Dodatečně byl soudu doručen pouze souhlas Okresní správy sociálního zabezpečení H., zatímco souhlasy zbývajících dvou věřitelů nepředložila. Lze proto předpokládat, že úpadek dlužnice bude řešen konkursem. V případě řešení úpadku konkursem činí minimální odměna insolvenčního správce 45 000 Kč bez DPH, přičemž z návrhu vyplývá, že dlužnice nemá pohotové prostředky k zajištění výkonu činnosti insolvenčního správce, a proto soud rozhodl o uložení zálohy maximální výši.

II.

Odvolání a vyjádření k němu

2. Proti tomuto rozhodnutí podala dlužnice odvolání, ve kterém nezpochybňovala závěr soudu prvního stupně, že má závazky z podnikání, ale namítala, že „věřitele vyzvala, aby se vyjádřili, zda souhlasí s tím, aby jejich pohledávka byla zahrnuta do oddlužení, a vzhledem k tomu, že se nevyjádřili, považuje tuto jejich reakci za souhlas“. Navrhovala, aby odvolací soud rozhodnutí soudu prvního stupně zrušil.

III.

Důvodnost odvolání

3. Po zjištění, že odvolání bylo podáno včas a osobou k tomuto úkonu oprávněnou, přezkoumal odvolací soud odvoláním napadené rozhodnutí soudu prvního stupně, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 7 IZ, § 212, § 212a odst. 1, 5 a 6 o. s. ř.), a aniž ve věci nařizoval jednání [§ 94 odst. 2, písm. c) IZ], dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

4. Podle ustanovení § 7 IZ nestanoví-li tento zákon jinak nebo není-li takový postup v rozporu se zásadami, na kterých spočívá insolvenční řízení, použijí se pro insolvenční řízení a pro insolvenční spory přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu týkající se sporného řízení, a není-li to možné, ustanovení zákona o zvláštních řízeních soudních; ustanovení týkající se výkonu rozhodnutí nebo exekuce se však použijí přiměřeně jen tehdy, jestliže na ně tento zákon odkazuje.

5. Rozhodným zněním občanského soudního řádu pro přiměřené použití podle ustanovení § 7 IZ je občanský soudní řád ve znění účinném od 1. 1. 2014.

6. Z obsahu insolvenčního spisu vyplývá, že dlužnice se návrhem ze dne 16. 6. 2015, doručeným soudu dne 17. 6. 2015, domáhala rozhodnutí o svém úpadku a navrhovala, aby byl řešen oddlužením formou plnění splátkového kalendáře. Návrh podala na předepsaném formuláři a v kolonce 07 mimo jiné uvedla, že má nezajištěný závazek z podnikání vůči Okresní správě sociálního zabezpečení H., Zdravotní pojišťovně Ministerstva vnitra ČR a Generali Pojišťovně a. s. Souhlas těchto věřitelů s řešením jejího úpadku oddlužením v návrhu netvrdila. Tyto tři závazky pocházející z podnikání uvedla též v seznamu závazků, který podepsala a opatřila prohlášením o správnosti a úplnosti. Usnesením ze dne 23. 6. 2015, byla dlužnice mimo jiné vyzvána, aby ve lhůtě sedmi dnů ode dne doručení tohoto usnesení doplnila insolvenční návrh spojený s návrhem na povolení oddlužení tak, že ohledně svých závazků z podnikání uvede a případně doloží takové skutečnosti, z nichž bude vyplývat, že závazky z podnikání nebrání uplatnění institutu oddlužení ve smyslu ustanovení § 389 IZ. Na tuto výzvu dlužnice reagovala sdělením, že věřitele závazků, které pochází z podnikání, vyzvala, aby se do čtrnácti dnů vyjádřili, zda souhlasí s podrobením těchto závazků režimu oddlužení. Jakmile obdrží odpověď, neprodleně ji soudu zašle. Následně soudu doručila sdělení Okresní správy sociálního zabezpečení H. ze dne 1. 7. 2015, která k žádosti dlužnice uvedla, že souhlasí s řešením

úpadku dlužnice oddlužením za podmínky, že bude uhrazena pohledávka ČR – ČSSZ ve výši 100 %. Souhlasy zbývajících dvou věřitelů ani dodatečně netvrdila. Na tomto základě rozhodl soud prvního stupně odvoláním napadeným rozhodnutím.

7. Podle ustanovení § 108 IZ insolvenční soud může před rozhodnutím o insolvenčním návrhu uložit insolvenčnímu navrhovateli, aby ve stanovené lhůtě zaplatil zálohu na náklady insolvenčního řízení, je-li to nutné ke krytí nákladů řízení a prostředky k tomu nelze zajistit jinak; to platí i tehdy, je-li zřejmé, že dlužník nemá žádný majetek. Tuto zálohu nelze uložit insolvenčnímu navrhovateli – zaměstnanci dlužníka, jehož pohledávka spočívá pouze v pracovněprávních nárocích. Povinnost zaplatit zálohu neuloží insolvenční soud dlužníku, o jehož insolvenčním návrhu může rozhodnout bez zbytečného odkladu tak, že vydá rozhodnutí o úpadku, s nímž spojí rozhodnutí o povolení oddlužení (odstavec 1). Výši zálohy může insolvenční soud určit až do částky 50 000 Kč. Je-li insolvenčních navrhovatelů více, jsou povinni zaplatit zálohu společně a nerozdílně (odstavec 2).

Podle ustanovení § 389 odst. 1 písm. b) IZ dlužník může insolvenčnímu soudu navrhnout, aby jeho úpadek nebo jeho hrozící úpadek řešil oddlužením, jde-li o fyzickou osobu, která nemá dluhy z podnikání.

Podle ustanovení § 389 odst. 2 písm. a) IZ dluh z podnikání nebrání řešení dlužníkovu úpadku nebo hrozícího úpadku oddlužením, jestliže s tím souhlasí věřitel, o jehož pohledávku jde.

Podle ustanovení § 397 odst. 1 IZ nedojde-li ke zpětvzetí návrhu na povolení oddlužení ani k jeho odmítnutí nebo zamítnutí, insolvenční soud oddlužení povolí. V pochybnostech o tom, zda dlužník je oprávněn podat návrh na povolení oddlužení, insolvenční soud oddlužení povolí a tuto otázku prozkoumá v průběhu schůze věřitelů svolané k projednání způsobu oddlužení a hlasování o jeho přijetí. Insolvenční soud oddlužení nepovolí do doby, než mu dlužník předloží seznam majetku a seznam závazků. Rozhodnutí o povolení oddlužení se doručuje dlužníku, insolvenčnímu správci a věřitelskému výboru. Odvolání proti němu není přípustné.

Podle ustanovení § 403 IZ má-li insolvenční správce za to, že zde jsou skutečnosti, které by jinak odůvodňovaly odmítnutí nebo zamítnutí návrhu na povolení oddlužení, upozorní na ně před rozhodnutím schůze věřitelů o způsobu oddlužení a v případě uvedeném v § 399 odst. 3 do tří dnů po zveřejnění výsledků hlasování v insolvenčním rejstříku (odstavec 1). Věřitelé, kteří hlasovali o přijetí způsobu oddlužení, mohou namítat, že zde jsou skutečnosti, které by jinak odůvodňovaly odmítnutí nebo zamítnutí návrhu na povolení oddlužení. Tyto námitky mohou uplatnit nejpozději do skončení schůze věřitelů, která rozhodovala o způsobu oddlužení, a v případě uvedeném v § 399 odst. 3 do deseti dnů po zveřejnění výsledků hlasování v insolvenčním rejstříku. K později vzneseným námitkám a k námitkám uplatněným věřiteli, kteří nehlasovali o přijetí způsobu oddlužení, se nepřihlíží. Platí, že věřitelé, kteří včas neuplatnili námitky podle věty první, souhlasí s oddlužením bez zřetele k tomu, zda dlužník má dluhy z podnikání (odstavec 2).

8. Odvolací soud především konstatuje, že dlužník je povinen již v návrhu na povolení oddlužení tvrdit všechny pro rozhodnutí o věci (pro rozhodnutí o povolení oddlužení) významné skutečnosti, tedy i to, že má dluhy z podnikání, které ovšem řešení jeho úpadku nebo hrozícího úpadku oddlužením nebrání, a proto zde není důvod pro odmítnutí návrhu na povolení oddlužení. Má-li dluhy z podnikání, je povinen tvrdit existenci některé z výjimek (uvedených v ustanovení § 389 odst. 2 IZ) ze zákonem stanovené překážky bránící uplatnění institutu oddlužení (uvedené v ustanovení § 389 odst. 1 IZ), tedy tvrdit, že s tím souhlasí věřitel, o jehož pohledávku jde, nebo jde o pohledávku věřitele, která zůstala neuspokojena po skončení insolvenčního řízení, ve kterém insolvenční soud zrušil konkurs na majetek dlužníka podle § 308 odst. 1 písm. c) nebo d), anebo jde o pohledávku zajištěného věřitele. V ustanovení § 389 odst. 2 písm. a), b), c) IZ jsou vypočteny výjimky ze zákonem stanovené překážky bránící uplatnění institutu oddlužení. Jedná se o alternativní výčet, takže při

naplnění kterékoliv z uvedených variant není důvod považovat dluh z podnikání za překážku bránící řešení dlužníkovu úpadku nebo hrozícího úpadku oddlužením.

9. Při zkoumání otázky, zda dlužníka, který má dluh z podnikání [přičemž se nejedná se o pohledávky dle ustanovení § 389 odst. 2 písm. b) nebo písm. c) IZ], lze považovat za osobu oprávněnou podat návrh na povolení oddlužení, je rozhodující souhlas věřitele, o jehož pohledávku jde. Pokud by dlužník v návrhu tvrdil, že má souhlas věřitelů, vůči nimž má dluhy z podnikání, s řešením jeho úpadku oddlužením, takže je osobou oprávněnou podat návrh na povolení oddlužení, byl by to důvod k postupu podle ustanovení § 397 odst. 1 IZ, tedy k povolení oddlužení a k prozkoumání této otázky až v průběhu schůze věřitelů svolané k projednání způsobu oddlužení a hlasování o jeho přijetí (§ 403 odst. 2 IZ) s tím, že insolvenční správce by před rozhodnutím schůze upozornil na to, že má za to, že zde jsou skutečnosti, které by jinak odůvodňovaly odmítnutí nebo zamítnutí návrhu na povolení oddlužení, čímž vyjadřuje pochybnost předpokládanou v ustanovení § 397 odst. 1, věta druhá IZ, která vedla k povolení oddlužení. Též věřitelé, kteří hlasovali o přijetí způsobu oddlužení, mohou namítat, že zde jsou skutečnosti, které by jinak odůvodňovaly odmítnutí nebo zamítnutí návrhu na povolení oddlužení, tedy že vůči nim má dlužník dluhy z podnikání a oni s řešením úpadku oddlužením nesouhlasí.

10. Ze shora citovaného ustanovení § 403 IZ plyne, že schůze věřitelů se svolává k projednání způsobu oddlužení a hlasování o jeho přijetí až ve fázi po povolení oddlužení, přičemž z ustanovení § 397 odst. 1 IZ plyne, že soud povolí oddlužení pouze za situace, že nedojde ke zpětvzetí návrhu na povolení oddlužení ani k jeho odmítnutí nebo zamítnutí. Není-li dlužník oprávněn podat návrh na povolení oddlužení, je to sice důvodem pro odmítnutí návrhu podle ustanovení § 390 odst. 3 IZ, ovšem jsou-li zde pochybnosti o tom, zda je dlužník oprávněn podat návrh na povolení oddlužení, je to důvodem pro povolení oddlužení a svolání schůze věřitelů k projednání způsobu oddlužení a hlasování o jeho přijetí. Naopak nejsou-li pochybnosti, oddlužení se nepovolí a na schůzi věřitelů se již způsob oddlužení neprojedná a nehlasuje se o jeho přijetí, takže na jejím programu již není uplatnění námitek proti oddlužení podle ustanovení § 403 odst. 2 IZ.

11. Postup předjímáný v ustanovení § 397 odst. 1, věta druhá IZ, tedy povolení oddlužení a svolání schůze věřitelů k projednání způsobu oddlužení a hlasování o jeho přijetí, se uplatní za situace, pokud dlužník v návrhu potřebné souhlasy podle ustanovení § 389 odst. 2 písm. a) IZ tvrdí, ovšem pochybnosti o tom, zda věřitelé skutečně souhlasí, zde jsou, neboť soud stanoviska věřitelů ještě nezná, takže není zatím postaveno najisto, zda dluhy z podnikání brání či nebrání řešení dlužníkovu úpadku nebo hrozícího úpadku oddlužením.

12. Pokud ovšem dlužník v návrhu potřebné souhlasy ani netvrdí, nebo dodatečně na výzvu soudu sdělí, že souhlasy nemá, anebo vyjde-li v řízení najevo výslovný nesouhlas jednoho z věřitelů, vůči němuž má dlužník dluh z podnikání, s řešením dlužníkovu úpadku nebo hrozícího úpadku oddlužením, je mimo jakoukoliv pochybnost, že dlužník není osobou oprávněnou podat návrh na povolení oddlužení, neboť má dluh z podnikání, který brání řešení jeho úpadku nebo hrozícího úpadku oddlužením (§ 389 odst. 1 písm. b), odst. 2 písm. a) IZ)), což je bez dalšího důvodem pro odmítnutí návrhu na povolení oddlužení podle ustanovení § 390 odst. 3 IZ, a nikoliv pro povolení oddlužení podle ustanovení § 397 odst. 1, věta druhá IZ a svolání schůze věřitelů k projednání způsobu oddlužení a hlasování o jeho přijetí.

13. Dlužno dodat, že není-li povoleno oddlužení, není již na programu schůze věřitelů uplatnění námitek proti oddlužení, takže již nelze očekávat zákonnou fikci souhlasu pro případ včas neuplatněných námitek podle ustanovení § 403 odst. 2 IZ

14. V posuzované věci dlužnice v návrhu souhlas věřitelů, vůči nimž má dluhy z podnikání, s řešením jejího úpadku oddlužením netvrdila, takže byla soudem vyzvána, aby doplnila insolvenční návrh

spojený s návrhem na povolení oddlužení tak, že ohledně svých závazků z podnikání uvede a případně doloží takové skutečnosti, z nichž bude vyplývat, že závazky z podnikání nebrání uplatnění institutu oddlužení ve smyslu ustanovení § 389 IZ. Na tuto výzvu dlužnice reagovala sdělením, že věřitele závazků, které pochází z podnikání vyzvala, aby se do čtrnácti dnů vyjádřili, zda souhlasí s podrobením těchto závazků režimu oddlužení. Jakmile obdrží odpověď, neprodleně ji zašle soudu. Následně soudu doručila sdělení Okresní správy sociálního zabezpečení H. ze dne 1.7.2015, která k žádosti dlužnice uvedla, že souhlasí s řešením úpadku dlužnice oddlužením za podmínky, že bude uhrazena pohledávka ČR – ČSSZ ve výši 100 %. V průběhu odvolacího řízení věřitel Zdravotní pojišťovna Ministerstva vnitra ČR doručil soudu sdělení ze dne 8. 7. 2015, ve kterém uvedl, že jako věřitel pohledávek dlužnice vzniklých z titulu podnikání poskytuje souhlas s oddlužením za předpokladu 100 % uspokojení pohledávek ve smyslu ustanovení § 389/2 zákona č. 182/2006 Sb., v platném znění, a to s odkazem na ustanovení § 8 odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění.

15. Odvolací soud obecně konstatuje, že podmiňuje-li věřitel, vůči němuž má dlužník dluh z podnikání, svůj souhlas s řešením dlužníkovu úpadku oddlužením uspokojením 100 % všech jeho pohledávek, nelze to považovat za souhlas s řešením úpadku oddlužením ve smyslu ustanovení § 389 odst. 2 písm. a) IZ, neboť to neodpovídá podstatě (smyslu) institutu oddlužení v českém úpadkovém právu. Pro povolení oddlužení je totiž zákonem stanovena minimální hranice 30 % pro uspokojení pohledávek nezajištěných věřitelů [§ 395 odst. 1 písm. b) IZ] a ve zbytku se předpokládá, že dlužník bude od placení pohledávek osvobozen (§ 414, 415 IZ).

16. Pokud dlužnice v odvolání namítala, že „věřitele vyzvala, aby se vyjádřili, zda souhlasí s tím, aby jejich pohledávka byla zahrnuta do oddlužení, a vzhledem k tomu, že se nevyjádřili, považuje tuto jejich reakci za souhlas“, nelze jí přisvědčit, neboť insolvenční zákon v ustanovení § 389 odst. 2 písm. a) takovou formu souhlasu nepředpokládá a ustanovení § 101 odst. 4 o. s. ř. není v dané situaci použitelné.

17. Promítnuto na poměry projednávané věci odvolací soud uzavírá, že sdělení Okresní správy sociálního zabezpečení H. a Zdravotní pojišťovny Ministerstva vnitra ČR nelze považovat za souhlas věřitele s řešením úpadku oddlužením ve smyslu ustanovení § 389 odst. 2 písm. a) IZ, neboť je podmíněn uspokojením 100 % pohledávek, ale naopak za nesouhlas s řešením úpadku dlužnice oddlužením. Ustanovení § 389 odst. 2 písm. a) IZ nutno vykládat tak, že s řešením dlužníkovu úpadku musí souhlasit všichni věřitelé, vůči nimž má dlužník dluh z podnikání, a proto nesouhlas byť jen jednoho z věřitelů je překážkou bránící uplatnění institutu oddlužení.

18. Za této situace je mimo jakoukoliv pochybnost, že dlužnice není osobou oprávněnou podat návrh na povolení oddlužení, neboť má dluh z podnikání, který brání řešení jeho úpadku nebo hrozícího úpadku oddlužením [§ 389 odst. 1 písm. b), odst. 2 písm. a) IZ], což je bez dalšího důvodem pro odmítnutí návrhu na povolení oddlužení podle ustanovení § 390 odst. 3 IZ a rozhodnutí o způsobu řešení jejího úpadku konkursem podle ustanovení § 396 IZ, a nikoliv důvodem pro postup podle ustanovení § 397 IZ.

19. Uložení povinnosti zaplatit zálohu dlužníkovi, který podal insolvenční návrh, je odůvodněno zejména v případech, kdy dle předběžného závěru insolvenčního soudu bude úpadek dlužníka řešen konkursem a struktura dlužníkovu majetku je taková, že po rozhodnutí o úpadku nebudou v majetkové podstatě dostatečné pohotovostní peněžní prostředky (v hotovosti nebo na účtu) k zajištění činnosti insolvenčního správce, případně ani není zřejmé, zda majetek dlužníka postačuje k úhradě nákladů konkursu. Je tomu tak proto, že v konkursu, na rozdíl od oddlužení plněním splátkového kalendáře jako v praxi převažující formy oddlužení, nejsou náklady řízení hrazeny postupně, ale vznikají ve větší míře krátce po rozhodnutí o úpadku a hradí se právě z majetkové podstaty.

20. Na základě údajů uvedených v insolvenčním návrhu lze dospět k závěru, že dlužnice je v úpadku a s ohledem na shora uvedené je zřejmé, že její úpadek bude nutno řešit konkursem. Za těchto okolností je rovněž správný závěr soudu prvního stupně, že složení zálohy na krytí nákladů insolvenčního řízení, které vzniknou s prověřováním stavu dlužníkovy majetku (byť tvrdí, že má jen běžné vybavení domácnosti) se soupisem majetkové podstaty, a případně též s oceňováním a zpeněžováním majetku, jakož i nákladů na odměnu a další hotové výdaje insolvenčního správce, je v daném případě nezbytné, neboť správce bude k této své činnosti nutně potřebovat pohotové finanční prostředky, které ovšem dlužník v majetkové podstatě nemá, a proto prostředky na úhradu těchto nákladů nutno zajistit uložením povinnosti zaplatiti zálohu.

21. Podle ustanovení § 38 odst. IZ insolvenční správce má právo na odměnu a náhradu hotových výdajů. V případě konkursu se výše odměny určí z počtu přezkoumávaných přihlášek pohledávek a z výtěžku zpeněžení určeného k rozdělení mezi věřitele. Je-li insolvenční správce plátcem daně z přidané hodnoty, náleží mu k odměně a k náhradě hotových výdajů částka odpovídající této dani, kterou je insolvenční správce povinen z odměny a z náhrady hotových výdajů odvést podle zvláštního právního předpisu.

22. Podle § 2a vyhlášky č. 313/2007 Sb., o odměně insolvenčního správce, o náhradách jeho hotových výdajů, o odměně členů a náhradníků věřitelského výboru a o náhradách jejich nutných výdajů ve znění účinném od 1.1.2014, tj. ve znění novely provedené vyhláškou č. 398/2013 Sb., pokud je způsobem řešení dlužníkovy úpadku konkurs nebo reorganizace, náleží insolvenčnímu správci dále odměna z počtu přezkoumaných přihlášek pohledávek věřitelů, která činí za každou přezkoumanou přihlášku pohledávky věřitele částku 1000 Kč, nejvýše však 1 000 000 Kč celkem za přezkoumané přihlášky pohledávek. Za přezkoumanou přihlášku pohledávky věřitele se považuje taková přihláška pohledávky věřitele, kterou insolvenční správce zařadil do seznamu přihlášených podle insolvenčního zákona. Pokud je způsobem řešení dlužníkovy úpadku konkurs a nedošlo-li ke zpeněžení, náleží insolvenčnímu správci odměna z počtu přezkoumaných přihlášek pohledávek věřitelů nejméně 45 000 Kč.

23. Uložení zálohy ve výši 50 000 Kč považuje odvolací soud za důvodné, neboť podle shora citované vyhlášky činí při řešení dlužníkovy úpadku konkursem minimální odměna insolvenčního správce 45 000 Kč bez DPH (nyní 21 %).

24. S ohledem na shora uvedené proto odvolací soud rozhodnutí soudu prvního stupně jako věcně správné podle ustanovení § 219 o. s. ř. potvrdil.